

CRÒNICA DE LA XII TROBADA DEL GRUP CONTEMPLATIU Puiggraciós, 29-X-2009

COM PREGUEM,
Aquest era el tema d'aquesta trobada.

Aquesta vegada hi faltaven el Lama Jinpa, la Yaratullah i el Vicente. El P. Xavier Melloni no va poder venir fins a l'hora de dinar. Per tant, varem començar en Bhakti, la Lama Tsondru i la Zopa, la monja que feu de xofer per aquesta vegada, el P. Ramon Oranias i la Griselda que seria la que us acolliria a Puiggraciós.

Varem començar, doncs, amb una estona de silenci amb música de cítara de fons i davant la Icona del Crist de l'oratori de la Comunitat. Com a membre que acollia a casa, vaig gosar fer una mica d'introducció

personal al tema del dia **“DE QUIN DÉU PARLARÉ”**:

“A Déu ningú no l'ha vist mai”. **“Ni és capaç de veure'l”** (Jn 1,18 1Jn 4,12; 1Tm 6,16). Però també es diu a la mateixa Carta de Joan de manera molt sorprenent. **“Tothom qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu”** 4,7. I, encara més, aquesta carta acaba dient: **“Sabem que el Fill de Déu ha vingut i ens ha fet penetrar en el coneixement del Déu veritable”**. 1Jn 5,20.

“Veure”, “Conèixer” i “Estimar” tres mots que estant molt a prop.

Amb els nostres conceptes humans no podem conèixer el que Déu és. Transcendeix la nostra capacitat de coneixement i és sempre més enllà del que la nostra raó pot comprendre. Però hi ha en nosaltres un anhel profundíssim de plenitud de vida, de felicitat plena... i sentim alhora que qui ens ha cridat a la vida no pot frustrar aquests anhels. També Déu sent anhels d'humanitat i no vol entrar en conflicte amb Ell mateix...

Com que feia molt de temps que no ens havíem reunit varem compartir una mica el que vivíem cada un. A les 12, però, ens posàrem ja en el nostre treball de Diàleg. Començà el **P. Ramon Oranias**. Ens introduí a la seva comunicació amb el text del salm 42 com una expressió de la seva experiència personal de pregària. Paciència configurada amb el Senyor. Passió i resurrecció formen un conjunt indisociable en la vida del monjo, també el viure quotidià és joia i dolor. No ho sabràs prou fins que hagi rebut el menyspreu, “no de l’enemic que t’insulta, això ho podries suportar, sinó “del teu company, el teu amic i confident” (54:13-14).

Pregant, cerquem el significat profund dels fets tot conformant-los amb el Crist. També la raó i la voluntat intervenen tot deixant que ressoni en el nostre interior alguna frase de l’Evangeli que ens parla d’una manera molt personal. Hom en marca la direcció amb una actitud ben activa.

Diferents etapes: 1 – L’oració vocal, llegida, pronunciada només amb la boca. Però...gra que no arrela. 2 – L’oració feta amb atenció i consciència, feta només en aquell moment. Creix però no arriba a donar fruit. 3 – L’oració feta amb tot l’enteniment, acollida pel sentiment i amb el cor ben disposat. Enteniment, cor i llavis en perfecta unió, en el temps. 4 – L’oració que actua per si mateixa. Neix en el cor i culmina en l’èxtasi (no hi he arribat, encara). Passes d’una actitud activa a una altra de cada vegada més passiva. Però no sense dificultats.

Aquest tipus de pregària té uns avantatges: Està a l’abast de tothom. És activa i depèn del lliure albir de cada persona. Hi intervenen la memòria l’enteniment i la voluntat. Com en molts actes quotidians. Té un objecte concret tant per l’enteniment com per la voluntat. Un objecte sensible, un pensament o una Paraula sagrada. Hi ha una tensió dinàmica subjecte-objecte que posa en marxa una activitat sensitiva i espiritual, com qualsevol altre treball.

Opto per la silenciosa. És una “activitat” fonamentalment passiva. És un “deixar espai” a fi que un Altre hi faci estada. En lloc de la tensió subjecte-objecte, es dona una “comunió” amb l’objecte.

¿Puc, però, tenir a Déu per objecte? “Que tots siguin U, Pare, com Vós esteu en mi i Jo en Vós. Que també ells estiguin en Nosaltres... Jo els he donat la glòria que Vós m’heu donat, perquè siguin U com Nosaltres som U... que Jo estigui en ells i Vós en mi, perquè siguin plenament U... perquè l’amor amb què m’heu estimat estigui en ells, i Jo també hi estigui (Jn. 17:21-26).

La unitat és una comunió a assolir. És un deixar-se posseir per la llum interior, reflex de la que el Pare en crear-nos hi fa brillar. Sagrament de la Presència feta Unitat. No una dualitat.

Després d’aquesta comunicació tan densa varem sortir una mica a prendre l’aire amb el desig de veure arribar el P. Xavier Melloni. Ja eren les dues, l’hora de dinar. Amb la taula parada i després d’un cant i d’escoltar una mica de lectura sobre la Regla de Sant Benet iniciàrem l’àpat fratern amb les germanes de la nostra comunitat. Després d’una sobretaula plena de bonhomia, deixàrem un altre petit espai abans de retornar a la nostra feina.

Seguí la **Lama Tsondru**. Ella compartí la seva experiència de pregària budista: Els budistes preguem molt a Tara, demanant ajuda i protecció. També preguem al mestre, o a Buda, que ens concedeixi la seva benedicció per coses, com per exemple que puguem deixar el aferrament al jo, perquè neixi en nosaltres la no

necessitat, perquè el record de la imminència de la mort ens faci ser diligents en la pràctica, perquè la confusió es pugui transformar en saviesa, perquè siguem capaços de veure la puresa de tots els éssers i de totes les coses. Preguem així fins que el nostre ser és ple de renúncia i de devoció. Llavors deixem que la nostra ment es dissolgui en la del mestre, i romanem en un estat de unitat.

També preguem per la felicitat de tots els éssers sense excepció, perquè el sofriment i las seves causes s'acabin, etc, fins que sentim un amor i una compassió per tots. Llavors restem en meditació en un estat de amor.

Prengué després la paraula el **Swami Bhakti Das**. De fet, per a mi, la pregaria comença des del el punt en que, com a ser humà tots tenim una dualitat natural; al principi es crea una atmosfera interior a través dels Mantres o invocacions en

sànskrit, que tenen una gran capacitat per portar-te a un estat de concentració en el que som uns simples observadors de la ment, fins que la ment desapareix, o millor dit, resta en calma absoluta, així penetrem cap a l'interior entrant en un silenci profund en el que som U amb l'Absolut (Déu) i desapareix la dualitat, desenvolupant la consciència de que tots som una Unitat.

Mantra significa: Allò que ens allibera de la ment. En Bhakti va acabar la nostra trobada recitant el Sant Mantra OM Lokah Sanastah Sukhinó Bhavantu, Om Shanti, que significa que tots els éssers de l'univers siguin feliços i restin en pau.

Seguí el **P. Xavier Melloni**: Preguar és obrir-me sentint el ritme vital de la meva respiració, o dient la paraula JESÚS, CRIST JESÚS... Romandre a la presència amb la meva realitat, que sovint està egocentrada.

Parlem de ser contemplatius en l'acció, però és quelcom difícil que no puc sempre ratificar com a real, no ho visc sempre amb veritat. És difícil que l'acció

sigui realment contemplació, és difícil viure aquesta unitat. Jesús és comprès com l'exteriorització de l'encarnació de Déu, Ell que viu la unió hipostàtica al seu si.

Tots som cridats al mateix: "Ell i el Pare són U". Déu no és exterior a nosaltres, sinó la nostra més pregona profunditat. El meu desig d'unió amb Déu és real com quan el meu cos té gana de debò".

La **Gna. Griselda** va acabar la roda de les comunicacions: El Rostre davant el qual jo prego és el rostre de Jesús de Natzaret que és el "VERB DE DÉU". Preguar, per a mi, tot i ser un afer quotidià, és també un diàleg humano-diví. Sé que no prego només unes estones, sinó que la pregària habita al fons del meu cor.

Per a mi és molt important evangelitzar la meva pregària. Per això m'agrada molt contemplar la vida tan humana de Jesús en cada una de les seves "estacions" amb la convicció que Jesús és l'encarnació de Déu. Així, per exemple, he descobert que per a Déu és més important el germà que Ell mateix. Així, quan volgué donar un manament als seus deixebles, en el moment suprem del seu darrer sopar, digué: "Això us mando: que us estimeu" Jo 15, 17, i els ho digué amb gran insistència. M'agrada també contemplar Jesús pregant no només a la pregària oficial de la Sinagoga, sinó també a les nits o als matins a la muntanya tot sol, i en els moments més importants de la seva vida. Em fa feliç també saber que l'Esperit Sant habita dintre meu. (Sóc cos, ànima i Esperit Sant!). Ell dóna a la meva pregària una dimensió familiarment divina. Déu, però, és sempre Déu per a mi. Tot i les hores fosques que em cal viure en la pregària sé que Déu hi és present. No sempre sé pregar. Però malgrat tot hi resto. I em sento com en la cruïlla on ens trobem Déu i la humanitat sencera dient-nos allò de més gran que desitgem dir-nos: "T'estimo!". A vegades cap paraula pot expressar la densitat de l'experiència interior.

Confesso que em costa fer del Zen l'estil de la meva pregària.

Els amics **Vicente Haya i Yaratullah** que no van poder venir a la trobada, ens van enviar unes paraules de comunicació personal sobre el tema d'aquest dia. Són les que segueixen: "Torpemente. Tímidamente. Porque no sabemos hacerlo, y porque sí sabemos que la petición se cumple. Pedimos porque lo necesitamos. Pero sin saber si estamos pidiendo lo que de verdad queremos obtener. ¿Cómo puede pedirse así?... En realidad, el musulmán no sabe cómo hablar con su Dios. No es que sea un Dios sin Rostro, pero su Rostro nos es inconcebible. Algún día nos encontraremos con ese Rostro y tampoco serán necesarias las palabras. A pesar de que era un Rostro inconcebible, será algo para lo que siempre estuvimos preparados. Orar, por eso, en el Islam tiene más relación con mirar que con hablar. Orar para los musulmanes no es diálogo sino contemplación. No es diálogo porque la palabra que usamos no es nuestra. Es un recuerdo de la palabra de Dios. El hombre toma prestada la palabra de Dios, y le adora con ella. Dios necesita que nosotros pronunciemos su palabra. El Corán dice que los pájaros abriendo sus alas expresan la alabanza, y que las montañas con su mero estar glorifican a Allâh. Nosotros necesitamos que Dios nos preste su palabra para poder adorarle.

Havíem ja d'acabar. Aquesta vegada el diàleg anà bastant unit amb les comunicacions.

A causa de les agendes varem haver de deixar **la propera reunió pel dia 22 d'abril, que tindrem en alguna de les ermites a Montserrat**. Déu ho vulgui! Haurem d'arribar al Santuari a les 9.30 portant cadascun el seu entrepà.